

A KÉKSZAKÁLLÚ HERCEG VÁRA

Emeletes, fehérre meszelt, fekete gerendákkal karistolt homlokú házak között suhogott piacra menet a két leányzó számolatlan patyolatcsipke, pamutgyolcs alsószoknyája és selyembársony, lenvászon felsőszoknyája. Útjukon nem egyszer és nem kétszer hozta úgy az utcakanyarulat, hogy tollas kalpagjával a földet seprő, palástos férfi állt előttük, aki némán, égő tekintettel követte aztán Juditot a piaci árusok ponyváinak tarka forgatagában, és aki a legóvatlanabb pillanatban minden alkalommal a tömegbe veszett.

Egy borongós napon azonban a kereskedő házának küszöbét septe a tollas kalpag, szóra nyílt a néma szigorba szedett száj, és hiába apja súlyos szavai, hiába anyja könnyülte pillái, hiába bátyja harcias kardcsörgetése, a vőlegényére fittyet hányó Judit az őt feleségül kérő hercegnek nyújtotta

hattyúfehér kezét, annak karjára támaszkodva úgy hagyta el a szülői házat, hogy még csak hátra sem pillantott közben.

Kékszakállú oldalán Judit kísértelt szülővárosából. Az utcán gondterhelt arccal fordultak utána a hajlott nénikék, a távolodó pár mögött öszszevont szemöldökkel suttoztak egymásnak a páncélos, sisakos alabárdosok. A kovács kezében megállt a kalapács, a műhelyben elnémult az üllő, a szakács kezében megdermedt a fakanál, és sisteregve a tűzhelyre cseppent a rántás, a szabó ollója oldalra bicsaklott és belevágott a köpönyegnek szánt bíborkelmébe, a borbély pengéje elbotlott a királybíró fiának szőke borostáin, majdhogynem az úrfi fülébe szaladt.

Maga mögött hagyta a városkát, ment, mendegélt a szerelmespár gőzölgő erdők, ködülte dombok között. Egy-egy faágról károgova rebbent föl a varjú, szürke bundájú nyúl iszkolt rémulten át az ösvényen, mókus mancsában összezördültek a makkok, valahol az erdő mélyén öles fatörzsön agyarát reszelte a vadkan, őzek illantak riadtan tova távoli tisztásokon. Eltelt egy óra, eltelt kettő, míg végül Kékszakáll némán vezette kastélya kapujához az elcsigázott Juditot.

Mielőtt a kapun beléptek volna, így szólt a herceg a lányhoz:

– Íme, Judit, ez a váram. Nem mosolyog, nem marasztal, nem vidám, mint apád háza. Jössz-e mégis énutánam?

Judit fél kézzel a kapunak támaszkodva kifújta magát, majd csendes eltökéltséggel válaszolt:

– Megyek, megyek, Kékszakállú.

A láthatáron kirajzolódott a városka sziluettje, közepén a fellegek ha-

sát csiklandozó templomtoronnyal. Mély kongatás hangfoszlányait hordta hozzájuk onnan a szél.

– Hallod, Judit, a harangot? – kérdezte Kékszakállú. – Atyád szörnyű haragra gerjedt, éles kardját felcsatolta, öcséd lovát felnyergelte, anyád zokog, sirat téged, jössz-e mégis énutánam?

– Megyek, megyek, Kékszakállú – mondta Judit. Ingujja csipkéjével felitatta a homlokán gyöngyöző izzadtságcseppet, és a herceg nyomában beóvakodott a mögötte nagyot döndülő kapun.

Sziklaszürke, égbe szökkenő bástyákkal tűzdelt falkoszorú közepén mélyre ásott, hidakkal barázdált, fekete vizet ringató várárkok mögött állt Kékszakállú bazalttömbökből épített, csupapillér, csupatorony kastélykölteménye, melyet bárhogy is fürkészett Judit, sehol sem látta rajta az ablakok keskeny, magas, gyöngyházfényű sávját. A bazalttömbök rendjét kisméretű vasajtó törte meg, efelé vezette Kékszakállú a lányt. Előresietett, ajtót nyitott, enyhén meghajolva belépett rajta, és intett neki, hogy kövesse.

HÉT FEKETE AJTÓ

Ahová Judit belépett, oda a külvilágból egy fénysugár nem sok, annyi sem szűrődött be, azt a keskeny sávot leszámítva, amely a nyitott vasajton keresztül vetült a kastély hatalmas előcsarnokába. A lány elkerekedett szemmel bámulta az irdatlan barlangra emlékeztető teret. Sehol egy bútor, sehol egy szőnyeg, sehol egy gyertyatartó kar vagy csillár. Minden irányban csupa füstszínből játszó kőoszlop, mély tónusú márványpadló, elképesztő magasságban az oszlopok egymásba boruló íveiből kibontakozó mennyezet. A kis vasajton bekandikáló nappal fényénél a csarnok egyik fala mentén hét óriási ajtót számolt meg Judit. Amíg mindezeket ámult-bámult, Kékszakállú hozzá fordult:

- Tétovázol, Judit? Szívesebben visszatérnél apád házába?
- Jaj, dehogyan! - szólt sietve a lány. - Épp csak a szoknyám selyme akadt bele valamibe, az tartóztatott fel - és, hogy szavainak nagyobb nyomatékot adjon, lehajolt, és bokája körül rendezgetni kezdte szoknyája redőit.